

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

M. ELION, C. J. BOUTEN, W. BADON GHIJEN,
Mej. G. F. M. J. VAN GELDER, M. Ch. G. DE BRUYN, A. J. ODINOT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

18e JAARGANG.

No. 18.

DONDERDAG

10 FEBR. 1916

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 3,50, BIJ VOORUITBETALING f 3,— PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 10 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Watersnood-inzameling.

Verantwoording.

Delftsche Studenten-Bond.

Over den Almanak, door A. J. Odinot.

Vereenigingsleven.

Dirk Coster.

Gedachten en Gedichten.

Het aantal graden van vrijheid van een lichaam en de methode van vrijmaking, door Entropie.

Feuilleton.

Iets dat weer voorbij gaat, door Du Beaufond.

Boekbespreking.

Het Getij, door O.

Technische Hoogeschool.

Prijsvraag Fonds Gijsberti Hodenpijl.
Mededeelingen.

Mededeelingen.

Civiel en Bouwk. Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.
Leeghwater.

Agenda.

Watersnood-inzameling.

VERANTWOORDING.

v. R. f 2.50, K. f 1.—, A. W. O. f 2.50, M. A. J. f 1.—,
Totaal met vorige opgaaf f 238,75.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

Over den Almanak.

Hij ligt weer op m'n tafel, de Almanak en als ik er naar kijk, moet ik met genoegen constateeren dat-ie dikker is dan vorig jaar, maar ook beter? Wat de kalender betreft in zekeren zin wel; hij is ten minste als vroeger volledig. Heel erg jammer is het, dat hij niet geïllustreerd werd; maar, gehoord de klacht van de redactie aangaande de finantiën, is dat nog over het hoofd te zien. Wat ik echter erger vind is, dat de rijmpjes akelig zoet zijn, zoo ulevel-papiertjesachtig; niet één munt uit door fijnheid en geestigheid. Ook ontbreken er enkele data, o.a. die van de oprichting van de B. V. L. S., U. S. A., enz. Goed geschreven zijn de geschiedenis van den D. S. B. over 1915—1916, 't verslag van Logika en van de T. H.

Zoo ben ik gekomen tot 't Mengelwerk. Hiervoor geldt niet zooals gewoonlijk: lest, best, want 't eerste: „Dool” is met „Nocturne” 't beste wat erin staat. „Dool” is dáárom goed, omdat 't zoo geheel weergeeft, dat, wat leeft in den Delftschen student en dat behoort 't Mengelwerk toch te zijn: uiting van ons innerlijk leven. Daarom is de „Dissonnant” geheel misplaatst; 't verhaaltje zou als feuilleton in „Het Leven” lang niet kwaad staan, maar in den Almanak van den D. S. B. hoort het niet thuis. Bovendien: de schrijver loopt hard van stapel, doch weet lang niet tot 't eind de spanning erin te houden; 't slapt al meer en meer af. Van het proza heb ik hier wel mee aangegeven wat uitmunt en wat slecht is. Van de rest wil ik nog dit zeggen:

„Sprookje” is goed; „Uit onze kleine wereld” is een vlot geschreven satire op: ja op wat? Soms zeg je op de wetenschap, maar zoo nu en dan wordt toch ook onze samenleving even belachelijk gemaakt. „Regen in 't gebergte” is over 't geheel goed, met enkele zwarte puntjes; zoo vind ik o.a. minder gelukkig: „Kort en heftig was 't windgedaver”...

Het Mengelwerk is armelijk voorzien van poëzie deze keer: twee gedichten; één zeer goed: „Wijding” uitmuntend in eenvoud en gehouden in een zachte weemoedstemming. Het andere, een sonnet: „Wees gelukkig”, is een onderelkaar-zetting van zinnestjes; 't lijkt me geschreven naar een lang geleden ondergane aandoening, waarover de maker langzamerhand uitgedacht en -gezongen raakt.

De Varia zijn zooals ze behooren te zijn. Bijzonder fijn gekozen echter zijn de drie motto's en wel vooral die aan 't mengelwerk vooraf gaat: „Er zijn weinig boeken, waaruit men niet leeren kan, hoe men niet schrijven moet.”

A. J. ODINOT.

VEREENIGINGSLEVEN.

Dirk Coster.

Vrijdag 4 Februari hield Dirk Coster de derde lezing der reeks. Het was de laatste die handelde over Henriëtte Roland Holst.

Coster gaf een korte samenvatting van wat in de vorige lezingen door hem over haar was gesproken.

Behalve de innerlijke tweespalt, die in haar begon te woeden door haar overgang naar het socialisme, werd zij bovendien na verloop van tijd door haar eigen partijgenooten uitgestooten. Het streven van haar hoge natuur voor 't geluk van de „volgzame schaar” werd verkeerd begrepen en de botsing was onvermijdelijk. Deze verguizing door haar eigen partijgenooten was wel een der grootste slagen, die haar konden treffen. Zij stond nu ook in haar strijd voor het socialisme totaal alleen.

Toch schenen haar smarten nog te moeten stijgen. Zij was door 't leven gegaan en had aan elke verleiding weerstand geboden. Het was of thans de natuur als laatste vuurproef alle booze lusten op haar afzond.

Veel overeenkomst heeft dit met het laatste vagevuur, waar de meeste groote geesten door gingen, voor zij de kalme stilte van het hoogste leven bereikten.

Coster zegt terecht, dat wij niet van een hooge ziel, die nog in ons midden leeft, mogen voorspellen hoe haar weg verder zal zijn. Wel durft hij te zeggen, dat naar alle waarschijnlijkheid, Henriëtte Roland Holst haar schoonste openbaringen de menschheid nog zal geven.

Coster las enkele der latere gedichten voor. Eerst uit de bundel „Opwaartsche wegen”. Henriëtte Roland Holst gaf, meende Coster, aan dezen bundel niet de juiste titel. Wanneer men die verzen leest krijgt men meer den indruk van een tocht over de eenzame hoogvlakte, in brandende, zengende namiddagzon. Het volgende gedicht was uit „De vrouw in het woud”. In 't laatste kwam naar voren het beeld van de boom der smart, waarbij weinigen het wagen in haar schaduw te blijven tot het licht is geworden.

Wanneer men nu thuis de gedichten door Coster gelezen, weer zag, dan zal men waarschijnlijk getroffen zijn, hoe men door het uitmuntende lezen van Coster de beteekenis en wijding van het gedicht zéér diep is gaan voelen en het zal misschien een aanleiding zijn te gaan beseffen, welk een wereld van waarheid voor ons verborgen is. Men zal zichzelf niet bepaald hooger gaan schatten. Bij enkelen zal zich een strijd ontketenen voor zelfbehoud.

W. T.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Het aantal graden van vrijheid van een lichaam
en
De methode van vrijmaking.

VRAAGSTUK 1.

Gegeven:

- a. een man van den huidige, decadente, maar weer opbloeiende tijd, in bezit van een spontaan gevoel, van een analytisch bewustzijn, van een jachtend temperament, en van een verderflijke teederheid.
- b. een vrouw, langs verstandelijke emancipatie vervallen tot een ongedurig cynisme, dat haar bewust alle gevoelshandelingen op 't zelfde oogenblik als jammerlijk belachelijk doet zien; voor wie de man t.o.v. de vrouw tot mannetjes-mensch geworden is.
- c. genoemde man heeft bedoelde vrouw zijn liefde bekend, en, na weigering, behouden het onwankelbare geloof, dat al de rijkdom in haar leven moet terugkeeren, zoo zijn liefde al haar wezenlijk leven waarachtig zal kunnen doen gevoelen. —

Gevraagd:

Door het doorloopen van welk proces wordt evenwicht bereikt?

Oplossing:

Het perron van het Haagsche H.S.M. station vertoonde opvallend weinig belangstelling voor den sneltrein naar Amsterdam. De lichte, jubelende voorjaarsmorgen, die hoog over de stad stond, die alles vervulde van bedrijvigheid, scheen de menschen van de duffe coupés teruggehouden te hebben; en de enkele wandelende passagiers stonden telkens weer stil, stonden te kijken naar het stuk blauwe hemel, waarheen de donkere stationskap zoo plotseling open ging, ver op het eind van 't perron.

Maar eensklaps brak hun aandacht af, als, langs de rustige wagenrijen op het emplacement, jachtend in neer-

slaande walm de sneltrein te voorschijn schoot, al grooter wordend uit de bocht recht op het perron afkwam en plotseling met ontzettend geweld onder de kap tegelijk knarsend remde, stilstond met een schok.

Van Roowijk had vooraan gestaan; naast zich de handtasch.

Juist voor hem was een niet-rook coupé; hij smeedt haast nijdig 't sigaret-eind weg, greep zijn tasch, stapte dan in met de plezierige gedachte, aan een rustig uurtje alleen, om te genieten van „The Ideal Husband”, het licht over de landen, het rennen van den trein.

Zonder hij 't merkte, stapte achter hem nog iemand in; 't portier sloot met een slag; gefluit, vertrek.

Even nog bleef hij kijken naar 't trammetje van Delft, naar de gasfabriek, dan plofte hij neer, om zijn genietingsplannen uit te voeren.

Maar tegelijk, even alleen maar schim van een dame, zag hij schuin over zich zitten haar, Annie Lepö! En, in een gelukkig natuurlijke vreugde over zoo'n ongedacht iets, stapten ze beiden naar elkaar toe: „Wel Annie” „wel Frits” „hoe gaat 't?” „hoe maak je 't?” Dan, als zij weer ging zitten, hij recht tegenover haar plaats nam, golfde al donkerder het bloed naar Annie's gezicht, was ze even heelemaal in de war, verwenschte ze zichzelf dat ze straks in toch altijd weer opkomende belangstelling naar dien onbekende had zitten kijken, — was verrukt over de plotse-linge herkenning, voelde toch er door heen reeds het hinderlijke, dat juist hij het was. Maar, met een rukje gooide ze 't hoofd in de nek, drukte der knoet wat recht, trok de rok glad over haar knieën en stofte nog een onzichtbaar pluusje van haar schoot: nu kon het gesprek een aanvang nemen!

Maar Van Roowijk bleef maar zwijgend kijken, tergend rustig en zot-overmoedig, vond Annie. Hij zat maar te kijken naar heel 't meisje daar voor hem; „ja, dat is ze nu,” dacht hij rustig, „daar zit ze nu, en der wangen zijn nog altijd even teer als ze pas heeft gebloed, en dat rukje van 't hoofd en de wonderlijke oogen; jongen ja, je hebt geweldig mooie kijkers; je handen doen nog net als altijd; — maar ik zelf ben anders, heel anders als vroeger.”

„Wat een heerlijk weer vandaag, hé!” ging hij opeens hardop door met zijn gedachten, „jou doet 't ook goed, wat zie je er kostelijk uit, Annie; — maar hoe gaat het thuis, hoe maakt Nel 't, en waar zit je Pa tegenwoordig; die is immers reserve-kapitein?”

O, wat deed het er toe, wat je zei; 't was Lente, levende,

FEUILLETON.

Iets dat weer voorbijgaat.

Nogmaals ging het gordijn statig omhoog: een eenigszins stijf gebuig der dilettanten, voor het al nog maar plots op klinkende, welwillend aangehouden geklap; en toen ineens een stoelgeklepper, geschuifel, praatgemurmur, een langzaam achter elkaar aandringen in het nauwe gangpad: de groote zaal stroomde leeg, de trap af naar beneden, waar een Fancy-Fair werd gehouden.

Het was een gewir-war van allerhande bont versierde tentjes, net een Oostersche pasar malam, maar meer ver-fijnd, weelderiger, met een tintje huiselijke intimiteit door het gezellig flatterend, warm-roode licht. Als reus tusschen al die kleine kraampjes in, de Champagnebar, met de stijvig oudere dames, zijn vlucht van leuk-coquet, onhandigdoende kellnerinnetjes in al die wolkwitte, doezelgazen toiletjes, scherp uitkomend bij den stemmig-zwart gehouden achtergrond, de rokken der heeren.

Hier was het, dat Guy van der Vooren haar weer voor het eerst ontmoette, zijn gracieuse, dol vroolijke, Belgische nichtje Aimée du Gambert, dat hij een jaar te voren, toen hij bij een vriend in Brussel logeerde, zoo het hof had gemaakt.

Guy had onder zijn vrienden den naam van een ladykiller, wat hij te danken had aan de talrijke galante avontuurtjes, waarin hij als hoofdpersoon werd betrokken genoemd; de meisjes vonden hem een flirt en de mama's, als ze onder elkaar waren, op hun jours, hun tea's, spraken over hem als een boemelaar, ofschoon vooral die van huwbare dochters, in hun hart graag vergiffenis schonken aan den jongen rijken erfgenaam van „de Ypelaer”.

Maar trouwen was nu misschien wel het allerlaatste, waar hij aan dacht. Je binden, terwijl je het leven nog zoo heerlijk, een uitgebreidheid van dolligheden, voor je zag. Later ja, maar hij wilde eerst nog genieten, wat had hij eigenlijk nog van de wereld gezien; een jaartje in Parijs, een paar maanden in Londen en Berlijn; voor zijn algemeene

ontwikkeling, „een finishing touch” zooals hij het zelf betitelde, maar echt genoten, zooals hij het zich gedroomd had, nee dat had hij toch eigenlijk nog niet, zijn talrijke liefdetjes, avontuurtjes, het had allemaal zoo kort geduurd. Het eenige meisje, dat wellicht in staat was geweest, zooals hij dacht, hem iets meer te kunnen geven, was Aimée. Hij was echter dat jaar slechts een week met haar samen geweest en er lag nu al weer een geheele zomer en winter tusschen, sinds ze elkaar gezien hadden.

Hij nam dan ook dien avond weinig notitie van haar, verwelkomde ze, op zijn verstrooide, nonchalante manier en vertrok gauw naar de bloementent, na eerst nog een paar glazen champagne naar binnen geslokt te hebben, voor het goeie doel en om een beetje stemming te krijgen, zooals hij dat noemde. Doch weldra zat hij met Bé Rûféé, wier engagement met hem voor een publiek geheim gold, een gevolgtrekking die waarschijnlijk gemaakt werd, omdat ze in den afgelopen zomer nog al veel op verschillende tennis-matches met succes samen gespeeld hadden, op de onderste trede van de dik-belooperde, met kussens cosy gemaakte trap, de eene gekheid na de andere uitflappend, al maar weer lachen, dwaze opmerkingen: „het was niet om uit te houden geweest, al die opdringerig, gemaakt-aardigdoende „Sweat Violets” altijd op hetzelfde would-be lieve toontje: „moet u geen buttonhole hebben?” terwijl je er reeds uitzag, als een eerste prijswinner van een bloemencorso,” zooals hij met zijn beetje geaffecteerde stem, af en toe imiteerend, aan Bé vertelde. Na ze met wat „Jan Doedel” gevoerd te hebben, om ze tenminste een beetje uitgelatener te krijgen, was hij dan ook maar met Bé, die hij tegenkwam met lootjes voor een schilderij, welke hij haar afgekocht had gevluht. Zijn rust was echter kort, want weldra weerklonk een hard, schel luidend belletje: de derde en laatste akte van Frank Nehls blijspel „de Driekamp” nam een aanvang.

Alles stroomde weer naar zijn plaats, een plotselinge ruïneachtige, onheimelijke verlatenheid met de uitdooving der meeste lichten achterlatend.

Alleen Guy ging weg, met een paar haastige woorden nam hij afscheid van Bé, nog even brutaal-intiem zijn nichtje groetend, dat net als een der laatsten voorbijging en aan wie hij nu ineens sterk moest denken.

jubelende. Lente, en nu kon je spotten met dat eeuwig knagende besef van zelfanalyse, analyseer maar, wat geeft het, het leven is sterker en het leven is goed en mijn meisje, mijn Annie is mooi, al wil ze me niet hebben, al zit ze daar nu in haar zelf weer 't monotone oordeel te vellen over ons mannen!

„Thuis, best, alleen wat saai dat Pa er zoo weinig is; ze hebben hem daar ergens bij Purmerend gezet op zoo'n onmogelijk fort; dus we zitten met ons drietjes als zoete kindertjes thuis, Moeder, Nel en ik.”

„En is Nel weer heelemaal beter? 't Is zeker een heele dame geworden, hoe oud is ze nu? Och, och, wat is 't lang geleden, al meer dan drie jaar geleden, al meer dan drie jaar, zeg Annie!”

En uit louter plezier sloeg hij haar ineens op der knie.

Een nijdige trek op haar gezicht, en daarom een uitdagende lach om zijn mond, en weer een vloedgolf naar haar hoofd omdat ze zich ontwapend voelde. Ergernis, verrukking en verbazing joelden door elkaar in haar hoofd. Was hij dezelfde, die haar eens telkens en telkens weer zoo rede-neerend over zijn liefde had gesproken, die voor haar had uitgeplozen haar eigen cynisme, was 't dezelfde man, die altijd zoo angstig ernstig, zoo benauwend bezorgd was geweest; en waarom, waarom kon ze dan nu niet ontwarren dat roekeloze geschitter van z'n oogen, waar ze vroeger alle stadia van verlangen met een bijna pervers genoeg had kunnen lezen op z'n gezicht? Waarom huiverde ze nu ineens te samen, als ze dacht aan praten over sexeverhouding, het eens nimmer falende middel, om bij hem het wisselspel in zijn oogen te wekken van heftig begeeren en zaakkundig beschouwen?

Weer voelde zij der gezicht in vlammen staan; en toch 't was immers een man, niets meer of minder, met zijn zotte dubbelleven, met zijn eeuwige attractie, die toch altijd opnieuw uitloopt op de overgave van de vrouw; 't was immers zoo nuchter, het vervelende opnieuw, dat zij daar weer zat als oogelust; o ze verwenschte der lijf, en dat ellendige bloed, dat maar in vlaag na vlaag naar der wangen joeg.

Maar ineens tintelde dat felle, o zoo bijtende licht in haar oogen, die verholten fonkeling, die een man zijn vuisten doet ballen in vlamme lust te slaan te trappen op de vrouw, maar die hem doet zijn gedwee, als een jammerlijke hond:

„Nel, ja, neenmaar dat is zeker een dame geworden;

Toen Guy den volgenden morgen uit de manege thuiskwam, vond hij Aimée du Gambert bij zijn moeder zitten. Ze kwam mevrouw Van der Vooren een visite maken, want zooals ze vertelde, logeerde ze voor eenige dagen in de stad bij mevrouw Mirandales, haar tante.

„Zoo galante neef” gaf ze Guy's groet, met haar typisch belgisch accentje terug, „vindt je het erg vervelend, dat je me hier weer ziet? Echt onaardig van je, om gisteren zoo weinig notitie van je pas gearriveerde nichtje te nemen”.

„Nu ma chérie, je hadt gisteren genoeg aanbidders en ik wilde het me zelf niet zoo moeilijk maken” was zijn beetje uitdagend, pedant-plagerig gegeven antwoord.

„Ach domme jongen”.

„Ga je vanmiddag naar de thé-dansant van mevrouw Van Echteldt, Aimée?”

„Ik denk het wel tante, maar ik ken er niemand.”

„Dan dansen we maar weer veel samen” lachte Guy. „Weet je nog wel verleden jaar, op dat bal in Brussel, waar ik niemand kende dan jou en waar we toch zoo'n plezier hebben gehad?”

„Tu n'as qu'à commander mon cher” lachogde ze, „laten we dan maar met den eersten beginnen”.

„Allright!” „Dag nichtje”. „Moeder ik ga me verkleeden en dan ga ik nog even voor de hockey match van morgen afspreken, tot straks dus”.

Guy van der Vooren was één van de eersten die dien middag aan het groote, ouderwetsch-plomp-massieve heerenhuis van mevrouw Van Echteldt aanbelde.

„In den groenen salon, mijnheer”, wees de knecht hem den weg.

Na zijn buiging voor de gastvrouw en eenige oudere dames gemaakt te hebben, keek hij benieuwd om zich heen, of Aimée er nog niet was. Hij had steeds aan haar moeten denken, haar pittig smalle, gedistingeerde gezichtje met het fijne puntige neusje, haar gracieus slank figuurtje, haar coquette bestudeerd-natuurlijke beweginkjes hadden hem niet met rust gelaten.

Waarom was ze er nu nog niet, hij had er zich zoo op verheugd. Eenigszins verveeld al, bij de gedachte, dat ze niet zou komen, ging hij naar een troepje jongelui toe die druk met elkaar lachend, hem vroolijk ontvingen en vroegen

eergisteren was ze juist negentien; ja, je moest haar eens zien, Frits, ik weet zeker, dat je verliefd op der zoudt worden; oogen! en of en een dikke knoet haar, je weet wel, hoe lang ze 't vroeger al had; ja, net iets voor jou, zoo heelemaal niet cynisch of zoo, leuk brutaal neusje, en nog veel meer, wat jullie mannen allemaal mooi vindt!”

Terwijl ze 't nog zei, lachte ze al, om haar eigen coquette spel; maar 't was te heerlijk; hij zóu weer buigen, hij zóu weer zijn afhankelijk en verwijtend!

„Zoo, is ze zoo'n knap meisje geworden!”

Hij wist hoe hij toen zijn beenen had gespannen tegen 't coupékussen, hij hoorde de evene weifeling in de toon van zijn nuchter zinnetje. —

Verweg stak de duinenrij tegen den hemel; een wachthuisje sloeg voorbij. Een eindeloze moeheid zakte door zijn leden; en voordat hij nog komen liet die altijd dezelfde lange rij van troosteloze conclusies, nog voordien had hij de groote slotsom al bepaald: wat doet alles er ook toe, het is, zooals het is, verder maar weer!

En zij, ingespannen, meer dan ze zelf vermoedde, zag, na al het verwachte: nijd, jaloezie, begeeren, afhankelijkheid en haat; hoe eindelijk hij haar aankeek, medelijdend haast, en ineens triomphantelijk, stralend opnieuw en sterker nog en onmeedoogender diezelfde roekeloze tartelende fonkeling, die gloeiend over haar ging.

„Maar zoo mooi als jij wordt ze nooit, Annie, en zulke oogen krijgt ze ook nooit, guitige kleine coquette! Weet je wel dat je me heilig beloofde nooit weer coquet tegen mij te zullen doen? Maar 't is ook zulk prachtig weer, dan kan je 't niet laten, en dan, zoo voor spel is een man toch wel een aardige speelpop, nietwaar?”

En plotseling stond hij voor haar, voelde Annie zijn handen vast om haar hoofd, kwam zijn gezicht, voelde ze zijn lippen op haar voorhoofd. Niets, dan een plotse, bruisende afschuw wist ze in zich, „weg, weg met dat hoofd, dat sterker is dan ik.”

Van Roowijk voelde even de pijn van haar vuiststomp in zijn lendenen; 't gaf hem een gloeiende kracht en een huiverend gevoel van teerheid om de vrouw, die zich verweert. Dan, bijna rustig, maar 't was hem of hij Annie nog nooit zóó had liefgehad, nam hij ineens heel het ziedende kind op zijn schoot, zijn armen onverbreekbaar, maar bang om ook even slechts pijn te doen, om haar middel, en zoende haar recht op der mond.

„Ellendeling” siste ze even, en heel 't woord sloeg ze uit

waarom hij den vorigen avond, toch zoo gauw was weggegaan.

„Och ik moest van morgen vroeg paardrijden en ik vond het geheel gisteren nogal taai”, antwoordde hij verstrooid. al maar zich afvragend, waar Aimée toch bleef. Eindelijk kwam ze. In een licht, zacht beige toiletje van crêpe de chine, even gedecolleteerd, een losse veeren boa om haar hals. Ze zag er bijna etherisch uit, zooals ze daar binnenkwam, licht dribbelvoetend, even buigend voor de gastvrouw, terwijl ze een paar lieve woordjes lachte.

Guy ging onmiddellijk naar haar toe.

„Wat kom je laat, waarom heb je me zoo lang laten wachten”, fluisterde hij, met iets zachts in zijn stem, verrukt zoo mooi als ze was, in haar natuurlijken eenvoud.

Maar de muziek begon al de zacht drenzende „Quaker Girl” te strijken en weldra warrelden ze mee, tusschen al die draaiende paren, af en toe, als met een vluchtige liefkoozing, voorbij wevelende linten, in heerlijk zwevend deinen op de zinnelijk-zoete muziek, een langzaam zich verplaatsen, al maar draaisuizelend geschuifel, als of het nooit op zou houden, in zwijgend genieten, een lange, zalig-zachte droom....

En ze kwam geheel onder den invloed van dien geestigen, brutaal flirtenden jongen, die al zijn slepende onverschilligheid had afgelegd en zich ontpopte, als een uitstekend danser, een pittig scherpe causeur, die het nooit eens was met zijn nichtje, het kleine françaisetje, met het eigenaardig klinkende accent, de onstrembare flux de paroles, die alles zoo raak, zoo precies wist te zeggen.

Toen hij dan ook op het eind van den middag haar zorgvuldig in de wit bonten mantel wikkeld onverwacht omhelsde, als antwoord op één van haar brutaal-coquette, antwoordlooze vraagjes, gaf ze hem zijn kus terug en beloofde ze den volgenden morgen, op de groote hockey-dag, te komen klappen.

Zoo zagen ze elkaar een geheele week, als in een roes levend: een dineetje, een sledetocht, een bal, overal waren ze samen, zij altijd even dol-uitgelaten, coquet-flirtend met die en gene, het kleine koninginnetje, met haar eersten gunsteling Guy, die hoe langer hoe stiller werd, soms een heelen tijd naar haar kon zitten kijken, dan weer jaloersch

met gebalde vuisten op zijn hoofd, op zijn gezicht, op zijn borst; rameiend gingen hakken tegen zijn beenen, al haar kracht zette ze even om wringend los te komen. Maar volmaakt rustig was het sterkere mannenlichaam onder en om haar; en in het ondenkbare oogenblik dat ze even naar adem snakte, zag ze zijn oogen rustig en overwinnend.

„Laat me los!” en opnieuw als een furie sloeg al haar geweld, al de diepgegroeide minachting van jaren los op dien macht, die ze niet wilde boven zich. Klauwende greep ze zijn hals, drukte aan zijn haar zijn hoofd achterover, rukte aan z'n armen, die onbeweeglijk bleven. Dan, in eens stil, zag ze hem aan, vlammend van drift, die bijna wanhoop wordt, en plotseling liet ze snikkend, snikkend, snikkend gebroken der hoofdje op zijn schouder vallen; schokkend, trillend lag ze tegen hem. Ze voelde niet, hoe de ijzeren armen los waren, nu, hoe ze huiverend lagen om haar schouders. Diep onbewust veiligde over haar de bescherming en zocht haar trillende wezen diezelfde beschutting.

Dan, toen ze als een weldaad de eerste ontspanning voelde komen, wist ze weer zijn handen tastend naar der hoofd, zacht maar dwingend, moest ze verlaten de duistere verborgenheid van zijn schouder, moest ze der gezichtje in al der verwarde haren heffen naar dat andere, moest ze de oogen, neer van onnoemelijke schaamte, op slaan om te zien vlak bij zijn wondere gezicht, dat schreedde van verrukking.

En woest, wild nog in de jacht van daar straks, sloeg ze der armen om hem, drukte hem tegen zich en verborg weer haar hoofd in diè duizelende schaamte, dan, als een meisje erkent haar overwinnende nederlaag! —

„Mijn lieve, kleine Annie.”

„Kom, meisje, je moet eens opstaan, we zijn er gauw.”

Daar stond ze voor hem, nu zich bewust weer; even zagen ze elkander aan, dan haalde ze voorzichtig zijn hoofd naar zich toe en kustte hem warm op zijn mond. En als een zaligheid ten doode toe wist hij de zekerheid, dat de bewuste vrouw liefhebben kan, groot en sterk en machtiger, dan eenig meisje, dat simpel naar 't altaar gaat.

Hij schikte zijn das recht; zij bracht der wilde haren in orde boven 't spiegeltje, dat ze op de armléuning legde.

haar verwijten dat ze zich aanstelde, want langzamerhand kwam hij geheel onder haar bekoring, al wilde hij het zich zelf ook niet bekennen, streed hij er tegen. Het was hem ook zoo ongewoon, zoo'n lam, ellendig verlaten gevoel soms, als zij zoo met anderen stond te lachen. Hij verveelde zich overal waar zij niet was, keek naar geen ander meisje meer, vond ze allemaal taai, vervelend, gemaakt. Hij, die zoo dikwijls de waarheid ondervonden had van „une femme est comme votre ombre; courez après, elle vous fuit; fuyez-la, elle court après vous”, die zoo zelfbewust soms, 's morgens als hij van het een of ander bal thuis kwam, met dichte oogen kon na zitten soezen, een dédaigneus-lachje om zijn smalle eenigszins samengetrokken lippen „al die kindertjes, waarnaar hij maar een vinger behoeft uit te steken”. Nu echter ondervond hij het, was het heel iets anders, geheel nieuw voor hem. Hij begreep zelf niet hoe verliefd hij wel was.

Toen opeens, stond het plots heel helder voor hem.

„Ik ga morgen weg” vertelde hem Aimée met haar grappige, quasi ernstige pruilmondje, „ik heb een brief gekregen, dat mama ineens ziek is geworden en nu moet ik haar een beetje gezelschap gaan houden. Ik kom morgen nog even je moeder goedendag zeggen, dan zie ik je ook nog wel”.

Half beduusd, het drong eerst niet tot hem door, hij had een gevoel alsof hij iets ging verliezen, een leegte, iets, dat hij niet kon missen.

Morgen Aimée weg... afscheid nemen... nee het kon niet... een koel, vormelijk afscheid aan den trein... net alsof ze niets voor hem geweest was... als al die anderen...

Thuisgekomen liep hij onmiddellijk naar zijn kamer; verder droom-denken in een stoel. Toen schreef hij haar. Een opgewonden dringende brief, waarin hij afscheid van haar nam, haar een idee probeerde te geven wat zij voor hem was, hoe hij haar zag... „Dan ontmoette ik jou, de kleine belgische vlinder, mijn lieve, blonde meisje met haar gracieuze fransche maniertjes en ik voelde mij als het oude mijnpaard, dat een kameraad kreeg van de weiden en den frisschen geur opsoof van de zonnig, heerlijk vrije natuur, die het met zich meebracht en het herleefde, vrolijkte weer op, alleen door de indirecte aanraking met zijn vroeger leven, zijn oude doode herinneringen! Ik voelde me als dat oude kolenpaard toen ik jou zag, ik snoof den

Even keken ze elkaar aan, lachend tegelijk, omdat ze wisten hoe elk van beide alweer zich zelve en de ander zag, bezig, zoo belachelijk om 't uiterlijk weer te plooiën.

Maar hun lach was rustig, en van een wonder geluk.

En wat later liepen ze samen in het volle jubelende licht van de stralenden lentedag, sterk de menschenvolte van 't groote Amsterdam tegemoet.

ENTROPIE.

BOEKBESPREKING.

Het Getij.

„Het Getij is een algemeen maandschrift voor jongeren”. Hiermee wordt de inleiding begonnen; maar uit de rest kan ik niet opmaken, wat met de jongeren wordt bedoeld: of 't zal zijn een maandschrift voor jongens van de hoogste klasse H. B. S. en Gymnasium of voor ouderen. Niettemin is de verschijning van *Het Getij*, „dat wenscht mede te werken, de innerlijke beschaving te bevorderen en de bij het overgrootste deel der jongeren veelal sluimerende belangstelling wakker te roepen voor kunst in het algemeen en letterkunde in het bijzonder”, een verblijdend verschijnsel in onzen tijd van idiote sportaanbidding en -beoefening, zoodat er voor een groot deel der jongeren geen tijd meer overblijft voor een diep innerlijk leven en dit laatste is juist zoo noodig.

Het zou me te ver voeren stuk voor stuk te behandelen wat er in staat; alleen wil ik 't beste gedicht laten volgen:

DE MEREL,

van WILLEM BECK.

De merel heeft vandaag, vandaag
den ganschen dag gezongen,
en in dien boom, omhoog, omlaag
van tak op tak gesprongen.
Wij zijn nog pas in 't jonge jaar
Wij zijn nog in den winter, maar:
de merel heeft vandaag, vandaag
den ganschen dag gezongen!

(Zie verder Tweede Blad).

frisschen geest van een vreemd land. Je vertegenwoordigde voor mij het ideaal-meisje, het meisje van Fairyland met de lachende oogen, den noodende geest en ik vereerde je, verafgode je!...

Zoo schreef hij door, vel na vel, zich opwindend, zijn geheele omgeving maakte hij uit voor bekrompen, kleinzielige menschen, idealiseerde zijn oude reisherinneringen, Parijs, Londen. Dan voelde hij zich verlicht, voelde nu ook plotseling zijn lichamelijke moeheid, kon niet verder denken....

Het duurde eenige dagen voor hij iets hoorde. Toen kreeg hij een brief. „Ze had hem niet eerder kunnen antwoorden door de ziekte van haar moeder”. Antwoorden! Maar het was absoluut geen antwoord, het was een idioot, gek flirt-briefje, een plagerig zich geven en terugtrekken, zonder ook maar een zweem van ernst, die begreep.

Hij moest haar toch nog eens schrijven. Ze hadden zoo'n plezier gehad, het was zoo'n contrast nu weer thuis,...

Nog een paar dagen na deze ontgoocheling liep Guy stiller dan anders rond, bedankte hij voor een paar uitnoodigingen. Eigenlijk verdrietig, zoo'n heimweeachtig verdriet, wat je denkt dat iemand nog nooit zoo gehad heeft, zooals eerst, voelde hij niet meer. Het werd eigenlijk een zoete herinnering, die hij door een weemoedig waas heen zag, dat hoe langer hoe ijler werd; ten laatste verdween, in niet meer begrijpen.

En weldra leefde hij weer mee, in de gewone uitgaansleer, een nastreven van onbereikbaar, onbegrijpelijk kort, spoorloos wegvlietend, verleidelijk geluk, iets ontastbaars, niet in staat de groote leegte waarin het zweeft te vullen.

Een half jaar later kreeg hij een engagementskaart: Mademoiselle Aimée du Gambert, Monsieur Dauvenier. Even staarde hij er op, een flauwe opflukking van herinneren, toen legde hij het bij andere kaartjes, annonces, reclames, bestelde een groote mand met bloemen voor den receptiezondag en ging naar zijn club.

DU BEAUFOND.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het **STUDENTEN-WEEKBLAD**

van 10 FEBRUARI 1916. No. 18.

En ik — och arm! — heb mij gestaag
den ganschen dag bedwongen:
ik was toch immers wèl zoo graag
van 't werken opgesprongen
en wandlen in de wei gegaan —
maar 'k kon mijn werk niet laten staan;
en zoo heb ik vandaag, vandaag
dit liedje maar gezongen!

Het maandschriftje is gedrukt op aangenaam roomkleurig papier en heeft een prettig letterformaat. Jammer dat de omslag erg smakeloos is.

O.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Prijsvraag Fonds Gijsberti Hodenpijl.

Krachtens Art. 2, sub B, van het Statuut van het Fonds Gijsberti Hodenpijl, ingesteld bij acte, den 15en Januari 1913 voor den Notaris A. D. M. Post Uiterweer ter standplaats Delft verleden, schrijft de Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool, daartoe uitgenoodigd door het College van Curatoren, de volgende prijsvraag uit:

Men vraagt te onderzoeken volgens welke regels bij het berekenen der krachtverdeling in statisch onbepaalde constructies door het doelmatig kiezen van het statisch bepaalde hoofdsysteem de invloed van onnauwkeurigheden in de invloedsgrontheden — hetzij deze onnauwkeurigheden een gevolg zijn van tekenfouten, dan wel ontstaan door het weglaten van decimalen — kan worden beperkt; alsmede hoe kan worden nagegaan met welke nauwkeurigheid de invloedsgrontheden moeten worden bepaald, opdat bij het berekenen der statisch-onbepaalden geen bezwaren worden ondervonden.

Voor litteratuur wordt verwezen naar het proefschrift van J. Pirlet: „Fehleruntersuchungen bei der Berechnung mehrfach statisch-unbestimmter Systeme“, Aachen, 1909, La Ruellesche Accidenz Druckerei, en naar de van de hand van denzelfden schrijver verschenen artikelen in „Der Eisenbau“, 1910—1915.

De beantwoording staat voor alle belangstellenden open.

De antwoorden op de vraag moeten met een andere hand dan die van den inzender of met een schrijfmachine zijn geschreven en vóór of op 31 October 1916 zijn ingekomen bij den Voorzitter van de Afdeeling, Prof. J. Nelemans c.i., met opgave van een correspondentie-adres van den inzender. Zij moeten geteekend zijn met een spreuk of een ander kenteeken en vergezeld zijn van een verzegeld, dezelfde spreuk of hetzelfde kenteeken dragend briefomslag, dat een opgave van den naam en het adres des schrijvers bevat.

Op den 8en Januari 1917 wordt het oordeel der Afdeeling voornoemd over de ingekomen antwoorden afgekondigd en zoo daartoe termen zijn, aan den schrijver van het meest voldoende antwoord een belooning, bestaande uit een eerepenning of geld, uitgereikt.

De Afdeeling voornoemd:

J. NELEMANS, Voorzitter.

J. KLOPPER, Secretaris.

Mededeelingen

De hoogleeraar C. K. Visser, c.i., is tot nadere aankondiging verhinderd college te geven.

—o—

De hoogleeraar H. ter Meulen, t., is tot nadere aankondiging verhinderd college te geven.

—o—

De hoogleeraar C. L. van der Bilt, c.i., is verhinderd op Vrijdag 11 Februari 1916 college te geven wegens eene te houden excursie.

—o—

De hoogleeraar C. B. Biezeno, w.i., is verhinderd op Vrijdag 11 Februari 1916 van 1—2 uur college te geven wegens eene te houden excursie.

—o—

De hoogleeraar C. Feldmann, is verhinderd op Vrijdag 11 Februari 1916 college te geven wegens eene te houden excursie.

—o—

De hoogleeraar S. G. Everts, c.i., is verhinderd op Vrijdag 11 Februari 1916 college te geven.

—o—

De hoogleeraar G. H. de Vries Broekman, c.i., is verhinderd op Donderdag 10 en Vrijdag 11 Februari 1916 college te geven.

—o—

De hoogleeraar W. K. Behrens, c.i., is verhinderd op Vrijdag 11 Februari 1916 college te geven.

—o—

De privaat-docent G. A. Brender à Brandis vraagt wie zijner toeoorders van dezen of een vorigen gascursus, scheik. ing. of aanstaand scheik. ing. in aanmerking wenscht te komen om aan een gasfabriek hier te lande voor 3 à 4 maanden als tijdelijk scheikundige op te treden.

In dienst te treden 1 April e.k. Salaris f100.— per maand. Zich te wenden tot den heer Brender à Brandis, ingenieur a/d Gem. Gasfabrieken van 's Gravenhage.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 4 Februari 1916, No. 1416, Afdeeling O., is met ingang van 1 Maart 1916 aan W. G. Witteveen, c.i., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de architectuur aan de Technische Hoogeschool te Delft.

MEDEDEELINGEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie“.

LEZING MET LICHTBEELDEN op Maandag 14 Februari 1916, in zaal 32 van het Hoofdgebouw (afdeeling Scheikunde). Spreker: de heer Willem C. Brouwer. Onderwerp: Bouwbeeldkunst.

EXCURSIE op Donderdag 17 Februari 1916 naar Wassenaar en den Haag, ter bezichtiging van de toepassingen van bouwbeeldwerk en bouw-aardewerk en vervolgens naar Leiderdorp, ter bezichtiging van de fabriek van Brouwer's aardewerk.

Deelname in de eerste plaats opengesteld voor de bouwkundige leden.

Inteekening tot Dinsdag 15 Februari 5 uur n.m. in de keuken van het Hoofdgebouw der T. H. Nadere gegevens worden den deelnemers tijdig verstrekt.

Leeghwater.

VERGADERING op Woensdag 16 Februari, des avonds te 8 uur, in 't Gebouw W. en S., Nieuwe Laan. Spreker: de heer L. J. G. v. Ewijk, cand. w.i. Onderwerp: Onderzoek van materialen met behulp van de metallographie.

AGENDA.

DELFT.

17 Febr. Schouwburgzaal Stads Doelen 8 uur. Die Haghespelers. 5de Abonnements-voorstelling. Contanten.

DEN HAAG.

11 Febr. Theater Verkade. 8¹/₄ uur. Nonni.
 11 Febr. Kon. Schouwburg. 8 uur. De Quinney's.
 11 Febr. Geb. v. Kunsten en Wetenschappen. 8 uur. Uitvoering ten bate der Fransche krijgsgevangenen.
 11 Febr. Bouwmeester Theater. 8 uur. Huwelijksmarkt.
 11 Febr. Princesse Schouwburg. 8 u. De Duivel in de Vrouw.
 12 Febr. Theater Verkade. 8¹/₄ uur. Maar 'n Droom.

12 Febr. Kon. Schouwburg. 7³/₄ u. Fransche Opera. Louise.
 12 Febr. Geb. v. Kunsten en Wetenschappen. 8 uur. Mengelberg-Concert. Serie B. No. 4, dirigent: Richard Strauss.
 12 Febr. Diligentia. 8 uur. De Spaansche Vlieg.
 12 Febr. Bouwmeester Theater. 8 uur. Meisjesmarkt.
 12 Febr. Princesse Schouwburg. 8 uur. Dolle Hans.

ROTTERDAM.

11 Febr. Schouwburg. 6¹/₄ uur. Duitse Opera. Die Meistersinger.
 12 Febr. Schouwburg. 8 uur. Italiaansche Opera. Un ballo in Maschera.
 12 Febr. Tivoli. 8 uur. Die Haghespelers. Contanten.

ADVERTENTIEN.

MEEUWS' Kalfsleverworst

12 CENT PER ONS.

Door het eind-examen van den tegenwoordigen Heer te huur: een gemeubileerde Zit- en Slaapkamer, op 't mooiste gedeelte van het Oude Delft. Adres OUDE DELFT 191.

Net gedragen Heerenkleeding wordt tegen hooge prijzen ingekocht door F. M. UPHUS, Van der Werffstraat 32B, ROTTERDAM. Telefoon Interc. 8736. Dagelijks aan huis te ontbieden.

DELFTSCHE Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
 75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.
 NIEUWE LANGENDIJK 50.
 Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Mr. L. DE ROOY, Advocaat te 's Gravenhage, Spuistraat 1, Telefoon H 2070, REPETEERT
 Staats- en Administratief Recht.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.
 WIJNHAVEN 6-7. : - : OUDE DELFT 92.
 AVONDSHOTELS van 5-7 uur à f 0,60.

De hoogste waarde ontvangt U

voor GEDRAGEN KLEEDING, enz bij JAC. TH. ZONDERLAND, Hoefkade 729, Den Haag. Dagelijks aan huis te ontbieden.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 : - : Chr. F. RÜTER.

LOKALEN

voor vergaderingen enz. beschikbaar
 CHOORSTRAAT 16a. - TELEF. 417.

Tarief aan te vragen aan den concierge.

TECHNISCH BOEKENNIEUWS

Onder dezen titel verscheen bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr., Delft, het eerste nummer van een maandbladje, dat een opgaaf van de titels der meest belangrijke nieuwe uitgaven op technisch gebied bevat.

Het wordt op aanvraag kosteloos gezonden aan ieder die er prijs op stelt het geregeld te ontvangen